

CUKOR

Tento príbeh mi rozprávala moja babka – Olinka Franková z Kysaku.

Odohral sa v časoch, keď bola ešte malá a ľudia boli chudobní, pracovali doma alebo na poli.

Často spomína na to, ako veľmi mala rada cukor, ale v tých časoch bol veľmi drahý. Mali ho len majetnejší ľudia a včelári. A keď sa v dome cukor vyskytol, tak museli ním šetriť.

Moja babka mala „šťastie“, že ich rodina vlastnila včelín, a preto v ich rodine bol aj cukor, aj keď deťom nedostupný.

A tu začína príhoda, ktorá sa v súvislosti s cukrom odohrala.

Moja babka a jej kamarátka Hanka sa rozhodli, že keď pôjdu pásť kravy, tak si zamaškrtia, lebo si cukor jednoducho ukradnú. Ako sa rozhodli, tak aj urobili. No nebolo to až také jednoduché.

Po vzájomnej dohode, jedno ráno sa stretli na dohovorenom mieste, vyhnali kravy z dvora a ony odišli k pôjdu, kde bol cukor odložený. Cestou k pôjdu narážali na rôzne prekážky – stretli mamku, ocka, brata. Všetci sa ich pýtali, čo sa ešte motajú po dvore, keď kravy sú už pri potoku. Najviac im prekážal babkin brat, lebo včelíny boli jeho, takže aj jeho bol cukor. Po zdolaní všetkých prekážok sa dostali k rebríku. Rebrík bol nestabilný a vchod do pôjda vysoko. No túžba za sladkým cukrom hnala dievčatá hore. Vôbec si neuvedomovali, čo sa mohlo stať. Keby boli spadli, tak sa dolámu, že ktovie ako by to bolo skončilo.

Keď sa dostali na pôjd, v kúte zbadali vrecia, v ktorých bola sladká odmena – cukor. Dievčatá si nasypali cukor do vreciek na zástere toľko, aby si na paši za kravkami mohli pochutnávať.

Cesta z pôjda nebola ľahká, lebo sa báli, že vysypú drahocenný „náklad“ a tiež, že spadnú. Našťastie nič sa nestalo, zišli dole a utekali za kravkami na pašu. Tam si už pochutnávali a bolo im dobre.

Až po rokoch, keď už boli dospelé, sa priznali k tomuto svoju skutku.

Dominika Franková, 8. ročník
Základná škola Kysak